

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2714/2021
20.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милан Дабетић и Јанко Дабетић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1552/20 до 17.07.2020. године, у седници одржаној 20.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1552/20 до 17.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2742/18 од 26.02.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име материјалне штете у виду неисплаћене плате за период од 01.02.2016. године до 30.08.2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу обрачуна и плати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.02.2016. године до 30.08.2019. године уплатом на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 212.733,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1552/20 до 17.07.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете у виду неисплаћене плате за период од 01.02.2016. године до 30.08.2019. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом све ближе одређено овим ставом изреке и у ставу другом изреке, тако што је одбијен, као неоснован захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.02.2016. године до 30.08.2019. године уплатом на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 9.000,00 динара са затезном каматом од дана када се стекну услови за

извршење до исплате и одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 212.733,00 динара са затезном каматом од дана извршности до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац, да туженој на име трошкова поступка по жалби плати 16.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Основног јавног тужилаштва у Косовској Митровици П 19/10 од 11.02.2010. године, тужилац – државни службеник, ... у Општинском јавном тужилаштву у Пећи, привремено је нераспоређен и преузет од стране Основног јавног тужилаштва у Косовској Митровици до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Основном јавном тужилаштву у Косовској Митровици, када ће коначно бити одлучено о његовом радно-правном статусу. Решењем Основног јавног тужилаштва у Косовској Митровици П 52/10 од 09.03.2010. године утврђено је да тужиоцу, који је решењем Основног јавног тужилаштва у Косовској Митровици П 19/10 од 11.02.2010. године био привремено нераспоређен од 01.01.2010. године, преостаје радни однос 01.03.2010. године. Пресудом Управног суда У 21575/10 од 07.06.2012. године тужба тужиоца је уважена и поништено решење Основног јавног тужилаштва П 52/10 од 09.03.2010. године. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђен је укупан износ нето зараде за спорни период.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца, јер је закључио да се тужилац и даље налази у статусу нераспоређеног радника због чега има право на накнаду штете у висини неисплаћених зарада, с обзиром на то да тужена није поступила по пресуди Управног суда У 21575/10 од 07.06.2012. године, и да је стога тужена одговорна за штету коју је тужилац претрпео, применом члана 172. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца.

Чланом 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ број 79/05... 104/09), прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место – наредног дана од протекла два месеца од када је постао нераспоређен. Чланом 133. истог закона, прописано је да у случају када је правилник измењен тако да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места. Ако

одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може уз своју сагласност бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, ако ни такво место не постоји постаје нераспоређен, а жалба не одлаже извршење решења, којим се утврђује да је државни службеник нераспоређен. Чланом 138. став 3. истог закона, прописано је да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештен у други државни орган. Чланом 140. истог закона прописано је да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није другачије одређено, а при одлучивању о правима и дужностима државног службеника примењује се закон којим се уређује општи управни поступак, изузев код одлучивања о одговорности за штету. Чланом 142. став 1. истог закона, прописано је да жалбене комисије одлучују о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима и о жалбама учесника интерног и јавног конкурса, док је чланом 143. став 3. прописано је да против одлуке жалбене комисије може да се покренути управни спор.

Када се имају у виду напред цитиране одредбе Закона о државним службеницима, то следи да нераспоређеном државном службенику радни однос престаје по сили закона ако у року од два месеца не буде премештен на друго радно место, са којих разлога решење о престанку радног односа има само деклараторни карактер. Стога је правилан закључак другостепеног суда, а супротно наводима ревизије, да пресуда Управног суда којом је поништено решење којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос није основ за закључак да је захтев тужиоца за накнаду штете у висни изгубљене зараде основан, јер је тужилац остао нераспоређен и након што је пресудом Управног суда поништено решење којим је утврђено да му је престао радни однос. Наиме, иако је Управни суд укинуо одлуку и тужена није поново одлучила, је без утицаја, с обзиром на то да би то решење имало деклараторни карактер, јер је тужиоцу престао радни однос по сили закона протеком рока од два месеца од дана доношења решења од 11.02.2010. године, којим је остао привремено нераспођен и преузет у Основно јавно тужилаштво у Косовској Митровици до доношења Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. С обзиром да је тужиоцу радни однос престао по сили закона, независно од чињенице што тужена након што је Управни суд поништио решење којим је тужиоцу престао радни однос није поново одлучила о радно – правном статусу тужиоца, то је неоснован захтев тужиоца за исплату зараде за спорни период, и са тих разлога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, то је ревизија тужиоца неоснована, са којих разлога је одлучено као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић